

Det var en mørk og stormfull kveld

Elias Tønnesen Hafslund skole 7A

Det var en mørk og stormfull kveld, og regnet pøste ned så kraftig at vinduene knirket. Jeg satt alene hjemme, bare meg og katten min, Felix. Foreldrene mine var ute og hadde sagt de kom til å bli borte en stund. Ute kunne jeg høre vinden kraftig, og lynet lyste opp rommet mitt med raske blink. Det var helt klart at det ikke var et ideelt tidspunkt for å være alene.

For å skaffe meg litt selskap fra de urolige tankene, bestemte jeg meg for å spille videospill. Men i det jeg skulle til å begynne, hørte jeg en merkelig lyd fra kjelleren, som om noen bevegde seg der nede. Hjertet mitt begynte å slå raskere. "Det er bare katten," sa jeg til meg selv, men selv ikke jeg trodde på det.

Med skjelvende hender tok jeg et dypt pust og gikk bort til trappen som førte ned til kjelleren. Det var helt mørkt der nede, liksom en dyp avgrunn, og jeg kunne nesten ikke se noe. Jeg tok med meg en lommelykt, og håpet det bare var en lekkasje fra vannrøret eller noe. Hvert skritt nedover trappen knirket mer enn før, som om den var nervøs for å bli tråkket på.

Da jeg nådde bunnen av trappen, skvatt jeg tilbake da jeg så en skygge i hjørnet av rommet. "Felix?!" ropte jeg, men det var ingen katt der. Plutselig falt en gammel bok fra hyllen og smalt i bakken! Jeg ble så redd at lommelykten nesten glapp ut av hånden min. Da jeg så mot lyset igjen, var skyggen allerede borte.

For å være på den sikre siden bestemte jeg meg for å gå opp igjen. Men i det jeg snudde meg, hørte jeg en hviskende stemme. "Hjelp meg..." Det var svakt, som et rop fra det fjerne. Redd og i panikk begynte jeg å løpe opp trappen, akkurat i det døren til kjelleren smalt igjen.

Skjelvende av frykt løp jeg inn på rommet mitt, lukket døren bak meg og skjøv en stol mot den. Felix satt fortsatt i vinduskarmen og så på meg, med et blick som om han visste mer enn jeg gjorde. Jeg prøvde å spille videospill igjen, men klarte ikke å fokusere. Hver gang lynet lyste opp rommet mitt, hørte jeg hviskingen på nytt.

Så fanget av spenningen begynte telefonen min å ringe. Det var mamma! "Vi er på vei hjem, er alt ok?" spurte hun. Jeg fortalte henne om de merkelige lydene, men hun bare lo og sa at jeg overeagerer. Plutselig hørte jeg en dør åpne seg, og noe rørte seg i gangen. "Mamma!" skrek jeg. Jeg var overbevist om at noe farlig var i huset.

Da telefonen falt ut av hånden min og skjermen knuste i bakken, skrek jeg igjen. Panikk fylte meg; jeg kunne ikke bli der inne. Med et blick på døren åpnet jeg den for å finne et sted å gjemme meg. Men da jeg åpnet den, sto en mørk skygge der. "Hjelp meg..." sa den, med en stemme som var veldig skummel.

Lynet lyste opp rommet, og jeg fikk et glimt av ansiktet. Det var en jente med lange, svarte hår og triste øyne. "Jeg er fanget her," sa hun, og hjertet mitt banket i brystet. Hva skulle jeg gjøre? Skulle jeg hjelpe henne, eller skulle jeg løpe? Men så husket jeg at folk alltid sier man bør hjelpe dem i nød.

"Jeg skal hjelpe deg!" ropte jeg, og bestemte meg for å gå ut av rommet. Jenta smilte svakt, og sammen begynte vi å gå ned mot kjelleren. Kanskje vi kunne finne ut hva hun trengte. Lynet lyste opp trappen, og da vi nådde bunnen, så jeg noe glitre i mørket. Det var den gamle boken! Den måtte ha svaret.

Vi åpnet boken, og innholdet var gamle sider med magiske sider. "Vi må bryte forbannelsen," hvisket hun. Vi tok begge tak i boken og begynte å lese høyt. Med hvert ord kom en kald vind seg gjennom rommet, og plutselig, som om noe magisk skjedde, begynte kjelleren å lyse opp!

Da jeg så opp igjen, var jenta borte, men boken lå fortsatt der. Hadde jeg virkelig sett henne? Jeg løp opp igjen. Den mørke stormen var fortsatt ute, men nå følte jeg en rar ro. Jeg visste at alt kom til å bli bra, og at jeg aldri skulle være redd igjen.

Da mamma kom hjem, fortalte jeg henne alt, men hun smilte bare og sa: "Det er bare vinden som lager lyder, du må ikke være så redd." Men jeg visste bedre. Den stormfulle natten skulle for alltid være en del av meg, en påminnelse om magi som noen ganger skjuler seg i skyggen av frykt.

